

για τὸν ἀμήτο ὅπως δῆποτε εἶ τα μυστήρια τῆς πρὸ αὐστηρότερης μορφῆς, τέτοιου εἴδους λογοτεχνήματα, δὲν εἶνε βέβαια γιὰ τὸν πρῶτο τυχόντα, ποῦ μᾶς σταυρώνει εἰς τὸν δρόμο γιὰ νὰ συζητήσῃ ὅτι τοῦ κατέβει γιὰ τέχνη καὶ γλῶσσα, ἀλλὰ γιὰ κάπια ἐκλεκτότερα πνεύματα κι' ἴσως γιὰ τοὺς ποιητὰς μόνον, ποῦ ἔχουν --ὅπως ὁ Μαλαρμέ τὸ ἔγραφε κάποτε εἰς τὸν Μωρεᾶς κι' ὁ λόγος γιὰ τὸν «Περιπαθῆ Προσκυνητήν»,—μιά γλῶσσα αἰωνία καὶ ξεχωριστὴ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ποῦ εἶνε κτῆμα τους καὶ ποῦ ἀνήκει καθ' ὅλοκληρίαν εἰς αὐτούς.

Σ' αὐτὴ τὴν γλῶσσα κι' ὁ ποιητὴς εἰς τὰ «Φυλλαράκια» του μᾶς ψιθυρίζει τοὺς κρυφοὺς διαλογισμούς του, εἴτε δταν ἐμιλεῖ γιὰ τὸν Δεκόντ Ντελίλ, τὸν Μαλαρμέ, τὸν Βερλαίν, εἴτε ἔταν μᾶς εἰκονίζει τὶς νεανικὲς του ἐνθύμισες καὶ τὶς ἐντυπώσεις του τὶς ταξειδιωτικῆς.

Καὶ εἶνε τὰ λόγια του ἀποφθεγματικὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ φαινομενικῶς ἀσύνδετα γιὰ τὸν ἀσυνήθιστο ἀναγνώστη. Καὶ ὅμως, ὁ ἐσωτερικὸς κρίκος ποῦ τὰ συγκοδένει, εἶνε δυνατὸς καὶ ἀλύγιστος, γιατί εἶνε σφυρηλατημένους ἀπὸ τὴν μελαγχολία τοῦ ποιητῆ γιὰ τὸν γύρω του κόσμον ἀπὸ αὐτὸ τὸ κάτι τι, ποῦ σπαράζει πάντα τὴν σκέψη ἐκείνου, ποῦ βαθιὰ ἀναλογίζεται, σὰν τὰ βλέμματά του ἀνήσυχτα βυθίζονται μέσα εἰς τὰ δημιουργήματα ποῦ ἐπιδεικνύει γύρω μας ἢ αἰωνία Κυβέλη. Καὶ αὐτὸ τὸ κάτι τι, μὲ μία τέχνη Σοφοκλεικῆ, τὸ ἐνσαρκώνει εἰς τὰ «Φυλλαράκια» του ὁ Μωρεᾶς, ὅπως ἄλλως τε εἰς ὅλα τὰ ἔργα του καὶ μᾶς τὸ ἀναπαριστᾷ μὲ τὸ μοναδικὸ ἐκεῖνο θέλημα τῆς ὁμορφιάς, ποῦ μόνον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐγνώριζαν ν' ἀναπαριστοῦν.

Ἄναγνώσατε ὅμως αὐτὲς τὶς λίγες γραμμῆς. Εἶνε φωτεινὲς ὅπως ὁ ἀπτικὸς οὐρανός.

ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΗ ΒΡΟΧΗ

—Ἐβρεξε κι' ὁ ἄγέρας σαλεύει τὰ κλωνιά τῶν πασχαλιῶν. Μέσα στὸν κῆπο τοῦ φυτοκόμου, ἕνας δεντρῶνας κρασόχρωμος φουντώνει, κεντρίσμενος εἰς τὴ μέση τῆς κορυφῆς, μ' ἕνα λοφίο ἀπὸ πράσινα φυλλαράκια.

Τὸ περιβόλι τοῦ φίλου μου περβολάρη εἶνε οὐράδιανο τώρα ἀπὸ τὶς γλάστρες του ῥημασμένο εἶνε κι' ἡ γῆ κάτω ἀπὸ τὸν θολωμένο οὐρανὸ, ἀπλώνεται κι' αὐτὴ σκοτεινιασμένη μ' ὅλη τὴν βελουδένια χλόη τοῦ Ἀπριλίου.

Σ' τὸ πλατῖνὸ ἀγροκήπιο τὰ καρποφόρα δέντρα ὑψώνονται ἀμέριμνα καὶ γεμάτα ἀπὸ ὑπόσχεσε. Μπροστὰ εἰς τὸ γομηλὸ σπιτάκι μὲ τὰ σταχτιά παραθυρόφυλλά του καὶ τὰ σκοροφαγωμένα διχτυωτὰ του, ἄλλα δέντρα ἀράδα-ἀράδα ψηλά καὶ λιγνά, μὲ τὸν πόθο ν' ἀρέσουν ἀκόμα, ξαναρχίζουν τὴν ἄνθησή τους.

Τί ἄραγε νὰ συμβαίνει κι' εἶνε ἡ καρδιά μου τόσο χαρούμενη; Ὅμοια μὲ τὸ σπουργίτι ποῦ πέταξεν ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ παραθυριοῦ μου.

Ὅχι, ὄχι ὦ Παρμενίδη, ἡ σοφία σου παρηγορεῖ πάρα πολὺ. Κι' ἂν δὲν εἶσαι σὺ, θὰ εἶνε τότε τὸ μελίβρυτο στόμα τοῦ Πλάτωνα. Μ' ἄς ξαναστρέψω εἰς τὴν θλίψη μου».

Καὶ εἶνε αὐτὴ ἡ εἰκόνα ἢ θλιβερὴ τοῦ χαλασμένου σπιτροῦ καὶ τοῦ ρημασμένου κήπου ποῦ μᾶς πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ ἀπὸ μελαγχολία, καὶ εἶνε ἡ σκέψη του ἢ ὀλόγουμη ποῦ μᾶς προκαλεῖ τὸν θαυμασμό.

Πέτρος Ζητουνατίης